

Sygn. akt I KK 484/22

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 lutego 2023 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **R. W.**,

skazanego z art. 200 § 1 k.k.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 23 maja 2022 r., sygn. akt VII Ka 535/20,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Nowej Soli

z dnia 23 marca 2020 r, sygn. akt II K 1278/19,

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowej Soli z dnia 23 marca 2020 r. (sygn. akt II K1278/19) R. W. został uznany innym czynu z art. 200 § 1 k.k., za który wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten został następnie zmieniony wyrokiem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 23 maja 2022 r. (sygn. akt VII Ka 535/20) w ten sposób, że wymierzoną karę pozbawienia wolności obniżono do lat 2. W pozostałym zakresie wyrok utrzymano w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając wyrokowi rażącą obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci:

„1. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. oraz art. 6 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 3 lit. c europejskiej Konwencji o ochronie podstawowych praw i wolności, poprzez nieuwzględnienie zasadnego wniosku apelacji w zakresie czynu opisanego w części wstępnej wyroku Sądu Rejonowego w Nowej Soli i utrzymanie w mocy oczywiście niesłusznego i błędnego rozstrzygnięcia, wydanego z rażącą obrazą przepisów postępowania karnego, a wyrażającą się w zaaprobowaniu przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze uchybienia Sądu I instancji, który zaniechał ponownego przesłuchania małoletniej pokrzywdzonej W. P., podczas gdy analiza akt sprawy bezspornie wykazała, że skazany w dniu 10 stycznia 2019 r., tj. w czasie przesłuchiwanie małoletniej pokrzywdzonej w trybie art. 185a k.p.k. przez Sąd Rejonowy w Nowej Soli nie miał ustalonego obrońcy (ani z urzędu ani z wyboru), nie miał jeszcze statutu osoby podejrzanej, co spowodowało rażące naruszenie prawa do obrony skazanego w szczególności poprzez uniemożliwienie czynnego udziału obrońcy w przesłuchaniu;

2. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 185a § 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k. polegającą na niezasadnym odstąpieniu od ponownego przesłuchania małoletniej pokrzywdzonej w obecności skazanego i jego obrońcy, co doprowadziło do niezasadnego utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji wydanego w oparciu o niepełny materiał dowodowy.”

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna.

Kasacja koncentruje się na braku adekwatnego rozpoznania apelacji obrońców w przedmiocie odmowy ponownego przesłuchania małoletniej pokrzywdzonej w obecności obrońcy oskarżonego. Analiza uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego prowadzi jednak do wniosku, że Sąd ten w sposób należyty i zgodny ze standardami wyrażonymi w art. 433 k.p.k. rozpoznał ten zarzut. W istocie wskazał, że pierwsze przesłuchanie pokrzywdzonej odbyło się jeszcze w fazie *in rem* postępowania przygotowawczego, więc naturalnie obrońca późniejszego podejrzanego nie mógł być obecny. W dalszym toku postępowania obrona złożyła wniosek o ponowne przesłuchanie małoletniej, ale Sąd oddalił ów wniosek. Sąd odwoławczy obszernie zrekapitulował stanowisko judykatury w zakresie dyskrecjonalności sądu co do zarządzenia ponownego przesłuchania w trybie art. 185a § 1 k.p.k. Rozważania teoretyczne dotyczące *ratio legis* tego przepisu odniósł do konkretnych realiów sprawy, akcentując, że po odtworzeniu zeznań pokrzywdzonej obrona nie wskazywała na żadne nowe okoliczności, które należałoby wyjaśniać ponownym przesłuchaniem. Odtworzenie zeznań odbywało się na końcu postępowania, gdy inne elementy materiału dowodowego pozwalały na dodatkową, krytyczną ocenę tych depozycji. Sąd zaakcentował pasywność oskarżonego i obrony w domaganiu się klaryfikacji. Wyczerpująco Sąd odniósł się do podstawy oddalenia wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie małoletniej, krytycznie oceniając podstawy tego postąpienia. Jednak zaakcentował, że na etapie odwoławczym obrona nie wniosła o ponowne przesłuchanie wskazując jednocześnie na okoliczności, które miałyby ono wyjaśnić. Sąd odwoławczy przeprowadził dowód z opinii biegłej A. F., co do oceny psychologicznego kontekstu i wymiaru ewentualnego przesłuchania pokrzywdzonej. Z opinii wynikało niezbicie, że bez zastosowania inwazyjnych technik przesłuchania prowadzących do wtórnej wiktylizacji, *sens* przesłuchania po 3,5 roku od zdarzenia jawi się jako nikły.

Rozważania Sądu jednoznacznie utwierdzają w przekonaniu, że w sprawie także pasywność obrony przełożyła się pośrednio na brak dokonania kolejnego przesłuchania pokrzywdzonej. Natomiast wytknięty błąd w procedowaniu wniosku obrony nie miał znaczenia dla treści rozstrzygnięcia. Zarzuty kasacyjne sprowadzają się do przedstawienia orzecznictwa dotyczącego istoty przesłuchania w trybie art. 185a k.p.k. i tak naprawdę sprowadzają się do zakwestionowania

decyzji Sądu I instancji. Kasacja nie zawiera ponad powyższe, żadnych argumentów przekonywujących, że doszło do rażącego naruszenia standardu rozpoznania apelacji. Zarzut braku dostrzeżenia sytuacji, o jakiej mowa w art. 440 k.p.k. nie został uzasadniony.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.